

Tovább fejlesztik a postahálózatot

Új postát építenek Pusztaszeren — Kihelyezett távközlési technikumot szerveznek Szegeden

A harmadik negyedévben jelentős korszerűsítési programot hajtanak végre a Szegedi Postaigazgatóság területén. Csúpon Csongrád megyében három helyen: Domaszéken, Csanyteleken és Pusztaszeren, új, korszerűen berendezett postahivatalok épülnek.

Az újonnan épülő postahivatalokon kívül több Csongrád megyei hivatalban kicserélik a régi elavult berendezést korszerű, a mai követelményeknek megfelelő berendezésekre.

Jelentős összeget fordítanak munkavédelmi beruházásokra is. A távbeszélő központokban korszerűsítik a világítást.

A második félévben, mivel újra kezdődik az oktatási időny is, nagy gondot fordítanak a szakkaderek képzésére is. Úgynevezett

technikumot létesítenek Szegeden, Puskás Tivadar Távközlési Technikum néven.

A kihelyezett technikumban az idén ősszel mintegy 30-40 távközlési technikum hallgató kezd meg a tanulást. Segítséget nyújtanak a Ságvári Gimnázium 5+1-es oktatásához is. A postaigazgatóságon

tanműhelyt létesítettek, ahol hetenként egy napon a gimnazisták postai távközlést tanulnak. A tanműhely berendezését a napokban szerelik fel, és az oktatási év megindulására már a gimnazisták rendelkezésére is bocsátják.

Hasznos kezdeményezés a Szegedi Postaigazgatóságtól, hogy a tanács segítségével Szegeden a Mérey utcai és a Kiss Ernő utcai két új bérházban kísérletképpen a kapualjban helyezték el a ház valamennyi lakójának levélszekrényét. Így a postásoknak nem kell naponta több emeletet megjárniuk, hanem a hazafelé menő lakók a kapualjban elhelyezett levélszekrényben megtalálhatják a nekik szóló levelet, egyéb postai küldeményt.

Az NDK Népi Kamarájának küldöttsége Egerben

A Német Demokratikus Köztársaság Népi Kamarájának hazánkban tartózkodó küldöttsége — Kurt Seibt-

É. P. Petit nyilatkozata magyarországi látogatásáról

A Kulturális Kapcsolatok Intézetének meghívására két hetet töltött hazánkban É. P. Petit tábornok, a Francia—Magyar Baráti Társaság elnöke, aki már tíz esztendeje viseli e tisztséget. Petit tábornok a társaság munkájáról, céljairól egyebek között a következőket mondta:

— A kulturális kapcsolatok ápolása, népeink kölcsönös megismerése és barátságának fejlesztése a mi legfőbb törekvésünk. Magyarország ékes példát szolgálhat arra, milyen boldogan és meglegedetten él az a nép, amelynek vezetői a biztos cél felé viszik az országot.

— Szeretnénk a gyakorlatban valóra váltani azt az elvet, amely szerint a különböző társadalmi rendszerek országok népei békében és barátságban élhetnek egymással.

nek, a Német Szocialista Egységpárt potsdami pártbizottsága első titkárnak vezetésével szerdán Egerbe látogatott.

Takaró és sánc

Nem tudom, mit szólna hozzá Kheopsz, az ókori Egyiptom nevezetes fáraója, ha mérnökei azzal járulnak elébe, hogy dicsőség ide, dicsőség oda, nem bírák felépíteni az óhajtott piramist, mert hiába rendelték elegendő rabszolgát, meg szabad parasztot, toronydarut, habarcsot, no meg vasbetont nélkül nem lehet építkezni. Kheopsz embereiben volt annyi »puskapor« — pedig azt sem találták fel még akkor —, hogy leküzdve az »objektív« nehézségeket, nekilássanak a munkának. Hatalmas földszáncok vették körül az épülő piramist, s azután már »gyerekjáték« volt a követek felhozatala helyükre.

Manapság senkitől sem kívánunk meg efféle lehetetlenséget, csupán arról van szó, hogy ki-ki végezze el becsülettel a maga munkáját. A gyárak történetesen azt gyártják, annyit gyártanak, olyan minőséggel és olyan olcsón, ahogyan éppen a népgazdaságnak szükséges és előnyös. A mi körülményeink között — anélkül, hogy e feladatok nagyságát kétségbe vonnánk, sőt! — mégiscsak könnyebb dolgozni, mint Kheopszék idejében. De előre nem látható akadályok, tőlünk nem függő események azért még jócskán megzavarják törekvéseinket.

Az objektív akadályok létét, olykor fékét tehát senki sem igyekszik letagadni. A cipőgyár vezetőinek sem tettek szemrehányást amiatt, hogy időre nő a hiánycikk a divatos női cipők gyártásához szükséges faszarak, s emiatt el-elkésnek a szállítással. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a cipőgyár nem maga készíti a faszarkot, s nem tehet róla, ha kevés, vagy gyenge

minőségű alkatrészrel látják el.

Egy időben nem kapott egyféle sarokvasat a bútorgyár sem valamelyik budapesti szövetkezettől, mely kizárólagos készítője ennek az apró, mégis oly fontos árucikknek. A ktsz igazolta magát, mert őt meg az alapanyagot készítő gyár hagyta cserben. Valószínűleg ez az üzem is rendelkezett megfelelő alibivel. Mi sem lett volna tehát természetesebb, mint az, ha a bútorgyár belenyugszik a megváltathatatlanságba, s félretesz a már-már kész bútorokat. A rendelőnek legfeljebb megmondta volna, hogy ezért meg ezért nem tudja teljesíteni a szerződést.

De nem ezt tették. A nagykereskedelmi vállalatok inkább vettek olyan lemezfélt, amely megfelel az említett sarokvas anyagául, s megcsinálták maguk. Igaz, az eljárás nem egészen szabályos, a sarokvas pedig nem olyan tökéletes, mintha gyárban készült volna, sőt több pénzbe is került. A vásárló azonban időre megkapta áruját. S ez nem is kicsiség!

Nem a bútorgyár az egyetlen, melynek vezetőiben, dolgozóiban van annyi »puskapor«, amennyi éppen segíti legyőzni a tárgyi nehézségeket. Hogy ez olykor több munkát, nagyobb lelkesedést kíván, mint amennyit a »hivatali« kötelezettség előír, az kétségtelen. De manapság mind több azok száma, akik nem tudnak különbséget tenni hivatali és erkölcsi köteleesség között. Kheopsz mérnökei még félszóból és muszájból győzték le a lehetetlent, a mai ember, a szocialista ember pedig, hogy úgy mondjam, jó kedvűből, maga és a tár-

sadalom iránt érzett felelősségéből gyűrközik neki a munkának.

Régi mondás, hogy lehetetlen a lehetetlen. Ez a tehetetlenség azután sokszor nem más, mint a fénytelen túlzott szeretete, maradiság, restség. Érdekes — vagy talán nem is olyan érdekes, inkább természetes —, hogy nemigen mondták még egyetlen üzemben sem, ahol kitűnő eredményeket értek el, hogy kérem, ez elsősorban nem a mi érdemünk, jól jött össze minden, s nekünk már könnyű dolgunk volt. Ha viszont baj van valahol, nyomban kezdődik az oktanal siránkozás: nem mi tehetünk róla, meg az ég is összeesküdött ellenünk, hogy véletlenül se sikerüljön.

Önmagától nem történik semmi. Hihetetlen, hogy előfordulnak dolgok, amikről senki sem tehet. Itt van például a kádáripari vállalat esete. Az Országos Tervhivatal nem adott számára kijelölést erre az évre, inkább a különböző vidéki kisipari szövetkezetekre bízta a kézzel gyártott hordók készítését. Hiába talpalt emiatt a vállalat, a MÚART — kereskedelmi átvevőjük —, a tanács terv-, valamint ipari osztálya, nem tudtak változtatni a helyzeten. Hogy ki a hibás? Nehéz volna eldönteni. A vállalat híres volt kiváló minőségű áruiról, viszont az Országos Tervhivatal nem olyan szerv, amely kellő megfontolással határozna el valamit. Mindenki kimagyarázta magát, úgy látszik tehát, senki sem felelős.

Nincs olyan ember, aki kétségbe vonja, hogy cudar tél és szeszélyes tavasz volt az idén. Kenjük tehát a »természetfelelősre«, amiért az építőipar elmaradt tervétől? Nem, ez nem rákenés, valóban igaz, hogy akadályozta a munkát. Dehát azt talán mégsem lehet az időjárásra fogni, hogy egy csomó terv nem készült el időre, hogy az oly nagy lelkesedéssel vállalt emeletráépítések alig néhány valósult meg.

Igazolás és öngazolás van éppen elegendő. Később adták ki a rendeletet, még későbbben a végrehajtási utasítást, nem adott kijelölést a minisztérium, az emeletráépítésre alkalmas házak felmérését még csak ez időben végzik, a tervező intézetek túl vannak terhelve munkával, a kivitelező vállalatoknál nem kötötték meg a szerződést... Mondjam még? Elég iszlétoül ennyi, nehogy az is bezavarodjon a sokféle hivatkozni valóba, akiknek egyik sem tartozik feladatukra.

Szó, ami szó, Justitiának, az igazság istennőjének kétszerpetyős kézi mérlegén nemigen férne el az a rengeteg érv és ellenérv, amivel ki-ki véltetését bizonyíthatja.

Csak hogy az a néhány ember, aki restségében nem restell állandóan objektív nehézségekkel takarozni, gátolja a fejlődést, bár meg nem gátolhatja. Lelepleződik valahány, hiszen nyelvünk egyre inkább a nyílt beszédre hajlik. S van még egy másik oka is annak, hogy az öngazolókra bukás vár: népgazdaságunkban mind nagyobb a fejelem, mind körültekintőbbek a tervek, mind jobban előkészítik egy-egy feladat elvégzését. Egész egyszerűen: előbb-utóbb nem lesz rá módja senkinek, hogy »megmagyarázza a bizonyítványát«.

Nemcsak a jövő, már a jelen is a »puskaporos« embereké. Azoké, akik úrrá akarnak és úrrá is tudnak lenni a nehézségeken, s ha mégis akadályba ütköznek — áthidalják, vagy netán hibát követnek el —, őszintén beismerik azt, mert tudják, ha egyedül nem sikerült, majd sikerül az illetékes szervek, vagy ha kell, a társadalom még fel nem használt erejének segítségével.

Fehér Kálmán

Több és jobb árut adunk a baráti országoknak

Szocialista brigádok együttműködése az exportáru minőségéért

Már évek óta készít ponyvaanyagokat baráti országok részére az Újszegedi Kender-, Lenzsvő Vállalat. A KGST keretében tevékenykedő országok közül Magyarország gyártja a ponyvaféléket. Ennek nagyobb részét az Újszegedi Kender-, Lenzsvő Vállalat készíti. Egy hónappal ezelőtt arról írtunk lapunk hasábjain, hogy az ötéves tervben meghatározott mennyiség-nél több ponyvát tud szőni az újszegedi üzem, s mindezt exportminőségben gyártja.

Segítség a testvérüzemnek

Ezt az újságírókat, amelyet az újszegedi gyár tervezője, Kónya Sándor írt, többen olvasták a Szegedi Kenderfonógyár dolgozói közül is. A Vörösfonal szocialista címűt küzdő szakmáinak dolgozói a cikk elolvasása után úgy határoztak, segítséget nyújtanak az újszegedieknek, hogy valóra válthassák célkitűzéseiket. Mint ismeretes, a ponyva alapanyagát, a fonalat a Szegedi Kenderfonógyárban készítik.

A két vállalat közötti kooperáció javítására már többször tanácskoztak a vezetők. Utóbbi időben azonban már a munkások is »beleszóltak« a kapcsolat erősítésébe, a kooperáció javításába. Kölcsönösen ellátogattak egymás üzemébe. E látogatások kezdeményezői a szocialista brigádok voltak.

Néhány napja a Vörösfonal szocialista címűt küzdő szakmáinak dolgozóinak küldöttsége látogatott el az újszegedi gyárba. Tanulmányozták az általuk gyártott szövfonalak feldolgozásának technológiáját. Beszélgettek a szöví- és előkészítő munkabrigádokkal. A tapasztalatokat odahaza megvitaták és kiegészítve kong-

resszusi vállalásukat, felajánlást tettek, hogy védnökséget vállalnak az úgynevezett öt és feles ponyva szövfonalak gyártása felett.

Szocialista szerződés

A többi között vállalták, hogy csak a minőségi követelményeknek megfelelő fonalat készítenek és szállítanak, ezzel akarják segíteni a szövíde és azt ott dolgozó szocialista brigádok munkáját, a jó minőségű export ponyva előállítását.

Szocialista szerződést is kötöttek a szövíde Lumumba és Radnóti brigádjával. Négy nap óta már e szerződés értelmében szállítják az általuk készített árut. A fonalat színes krétajelzéssel látják el, hogy a szövídek megállapíthassák, vajon tőlük származik-e a rossz minőségű fonat. Ha a színes krétával jelzett fonalak hibásak, erről az újszegedieknek értesítést kell küldeni a kenderfonógyár szakmányvezetőjének, vagy MEO-vezetőjének, hogy bejegyezhesék a naplóba, ugyanis a vállalat értékelésénél ezt majd figyelembe veszik.

Újabb tapasztalatcsere

Az újszegediek nagy örömmel fogadták a szocialista címűt küzdő szakmáinak dolgozóinak kezdeményezését és bíznak abban, hogy lényegesen könnyebb lesz munkájuk, jobb minőségű árut készíthetnek. A Vörösfonal szakmáinak példája nyomán most más kezdeményezés is indul a Szegedi Kenderfonógyárból. Már szövegeznek egy meghívót, amelyvel tapasztalatcsereére hívják az újszegedi gyár festő üzemrészének küldöttségét. Azt kérik, látogassanak el hozzájuk és közösen beszéljék meg a kenderfonógyár Újszegeden festett fonalaival kapcsolatos problémákat. Sűrűn megtörténik, ugyanis, hogy a festésre küldött fonalatok munka közben összegubancolják és ez nehezíti a termelést a kenderfonógyárban, s drágítja az önköltséget. Szeretnénk, ha a szocialista szerződés, a munkások közötti kapcsolat

ezzel tovább szélesedne, és erősödne a két vállalat közötti kooperáció.

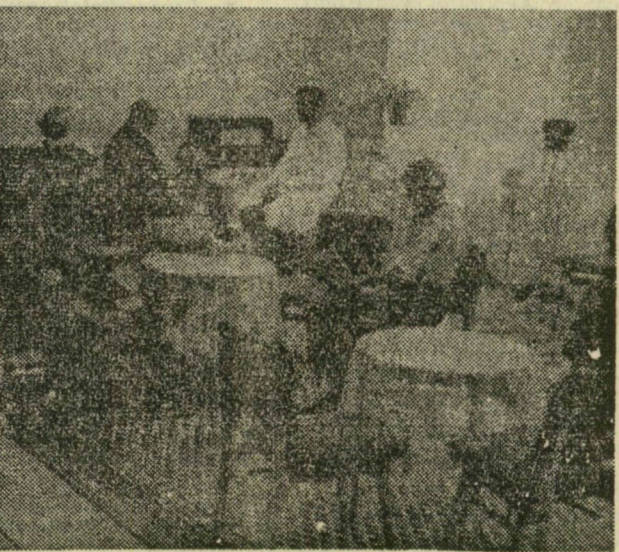
A grófi kastély

méltóbb hivatása

A Pallavicini-család kedves »fészke« volt a sövényházi kastély, melynek most új, méltóbb hivatást szántak. Több mint 6 millió forintos költséggel modern, kényelmesen berendezett szociális otthonná alakították át, s a régi címeres termek helyén most világos, derűs szobákban ápolásra szoruló, tehetetlen öregek leltek kellemes otthon.

Az új megyei szociális otthonban most még csak 11 gondozott él. Ezek az első hetek, de ha majd minden ágy és szék gazdára lel a szobákban, 170 öreget ápolnak, gondoznak a kastély falai között. Az intézetnek saját háziorvosa is van, aki főfoglalkozásként gyakorolja az ápoltak orvosi ellenőrzését, gondozását.

Képeinken: a volt kastély külső képe — ebéd utáni üldögélés, pihenés a szép szobákban — a társalgóban televízió, rádió várja a kastély mai lakóit.

(Somogyiné felv.)